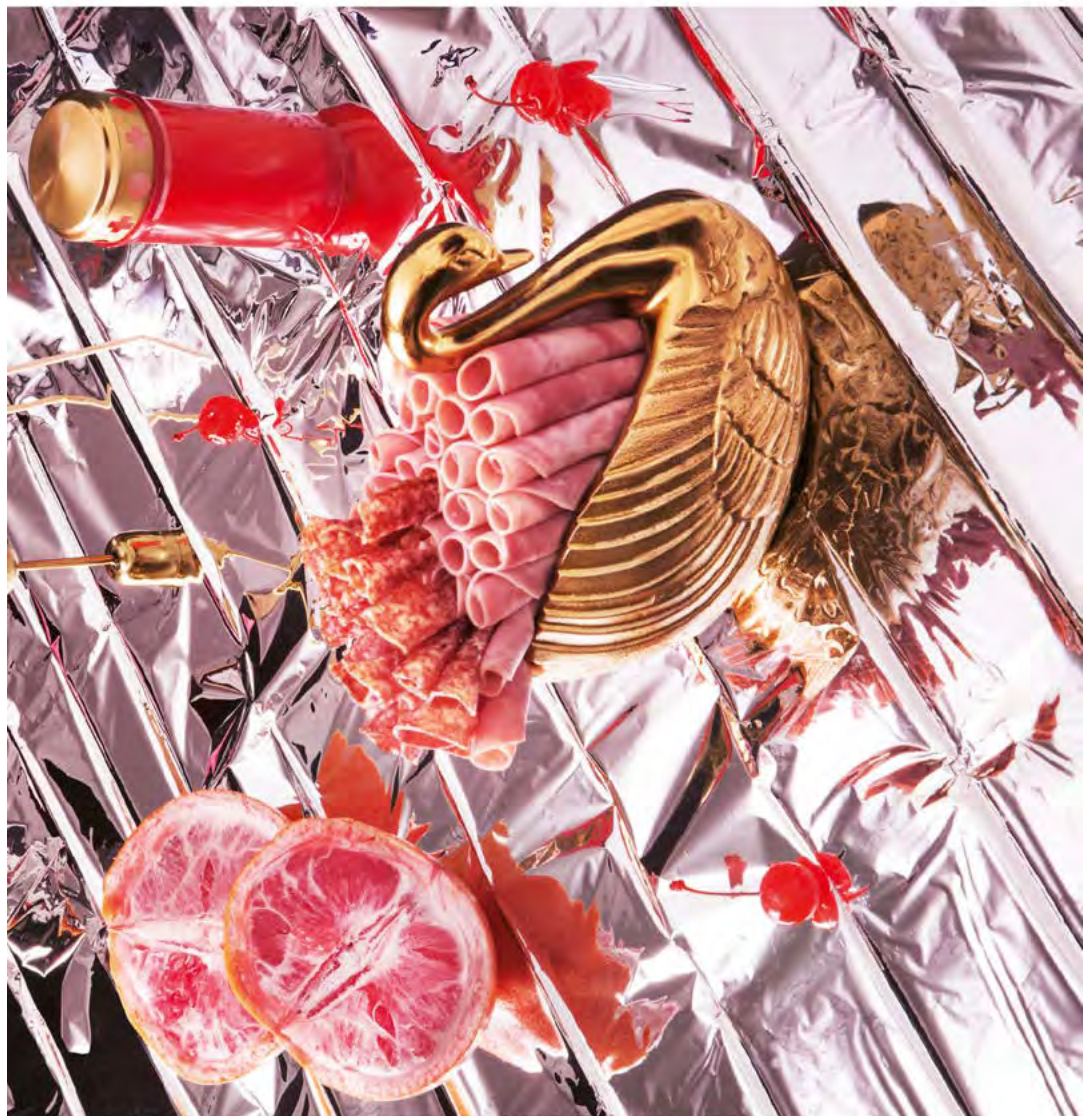

ŽIVOT JE RAUT

VYVAROVNA.COM

Život je raut

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Daniela Hannová, Jana Patočková, Hannah Saleh

Život je raut – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

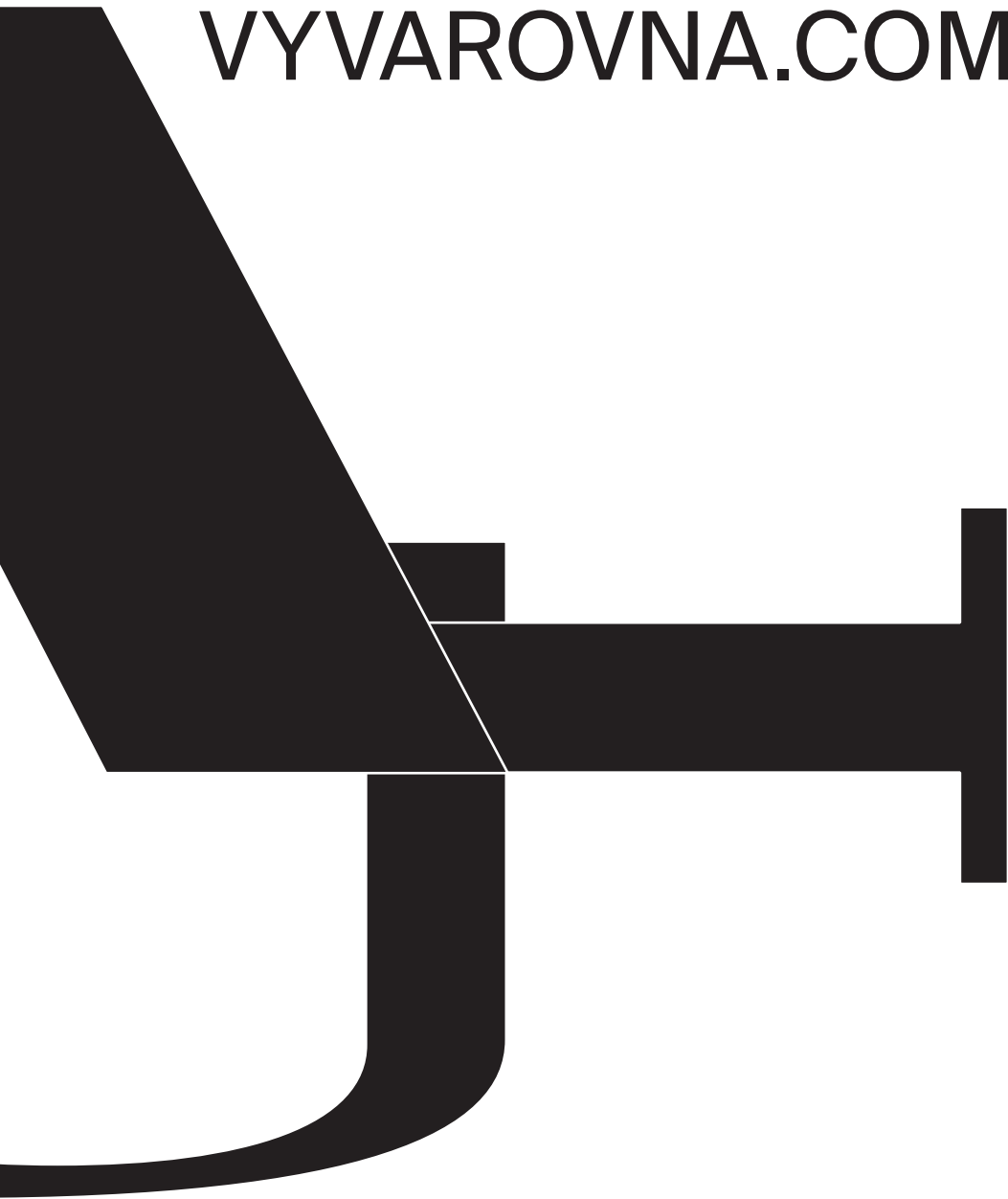
ŽIVOT JE RAUT
VYVAROVNA.COM

ŽIVOT JE RAUT

RAUT

CPRESS
BRNO
2017

VYVAROVNA.COM

PODĚKOVÁNÍ

KAROL HOŠEK ZA SPOLUZALOŽENÍ BLOGU V ROCE 2011

ROHLIK.CZ

#jidelna
20

#smazo
28

#holky
36

#ineedmoredallas
47

#chlebicek
55

#bizar
64

#nabaarovou
74

#branicek
81

#300k
89

#patecek
97

inmylife #mamserada
106

#vozralazenska
115

#pravda
123

#prosecco
130

#zivotjeraut
138

EMANCIPACEV

Kdyby se mě někdo ve čtrnácti zeptal, co nejraději jím, nasucho bych polkla a vykotala bych něco o salátu, dušeném kuřecím a těstovinách. Nebyla by to vůbec pravda. Už odmala patří mezi moje nejoblíbenější jídla cokoliv s majonézou, cokoliv smaženého, okurky ve slaném nálevu, pořádně naloženéj hermelín a pizza. Na rohu ulice, kde jsem jako dítě vyrůstala, stojí už asi sto let jedna lahůdkárna. Pochoutkáč, nivová pomazánka, miska v aspiku a tukový rohlíky za pár halířů. To bylo moje dětství. A taky chlebičky. S pořádnou vrstvou vlašského salátu, vajíčkem politým majonézou a lacinou šunkou. Svýho času jsem jich na stojáka byla schopná sníst i pět a pak se doma utrápeně šklebila na

půlku grepu a neperlivou vodu, co jsem si ostentativně naordinovala k obědu, zatímco se zbytek rodiny cpal kachnou se zelím. Přiznat v jistým věku svůj apetit může být pro řadu holek, dospívajících někde mezi anorektičkama z obálky Dívky a nadupanejma sexbom-bama s dokonale tvarovaným zadkem a bicákama na bříše á la Beyoncé, cesta do pubertálního pekla. Jíst znamená mít špeky a mít špeky znamená nebyt sexy a nebyt sexy znamená být prostě out. Jenže současné holky mají na rozdíl od těch, které si své kom-plexy, dilemata a sebezřijetí musely odžít stejně zoufale jako já počátkem nultých let, jednu velkou výhodu. V moři internetového balastu můžou totiž už

pár let klidně narazit na Vývařovnu. A to nemusí být zrovna málo. Už ani nevím, kdy jsem na blog Vývařovny poprvé narazila já, ale je to už pár let. V prvních dojmech se mísilo překvapení se studem. V té době se ve mně už určitě formovala moje feministická poloha, takže nadšení nad tím, že tři holky mají blog, navíc o jídle a ještě je to celý vtipný, sebereflexivní a totálně chic zároveň, se trochu třískalo s tím, o jakém jídle, potažmo způsobu života, tenhle blog je. Taky musím přiznat, že jsem se bála. Hodně. Foodbloggerky a foodbloggeri pro mě byli před pár lety symbolem stejné demence, jako jsou dneska „happiness manageri“ nebo celej život pojišťováci, ale absence frustrujících fotek

perverzně čistých kuchyní a dokonale naleštěných
příborů vedle nepocintaných talířů s nadpozemsky
vypadajícím jídlem byly příslibem něčeho jiného, než
co mi trhalo žíly u Deníku Dity P. Jídelny, smážo,
Braníček, cigáro ke snídani, halenka s masným flekem,
sem tam too much panáků, taky vína, taky koktejlů
(tady se to rozchází – někdy jsou high a někdy low),
zase smážo a dny, které je možný přežít jen díky exi-
stenci serveru Dáme jídlo. Recepty na jídla, která se
dají zvládnout, sem tam exotika a sem tam luxus, dost
často ale taky texty, které se s klidem dají označit za
reality check z míst, na které jiní z téhle (pro mě po-
řád trochu bizár) foodbloggerské komunity v honbě za

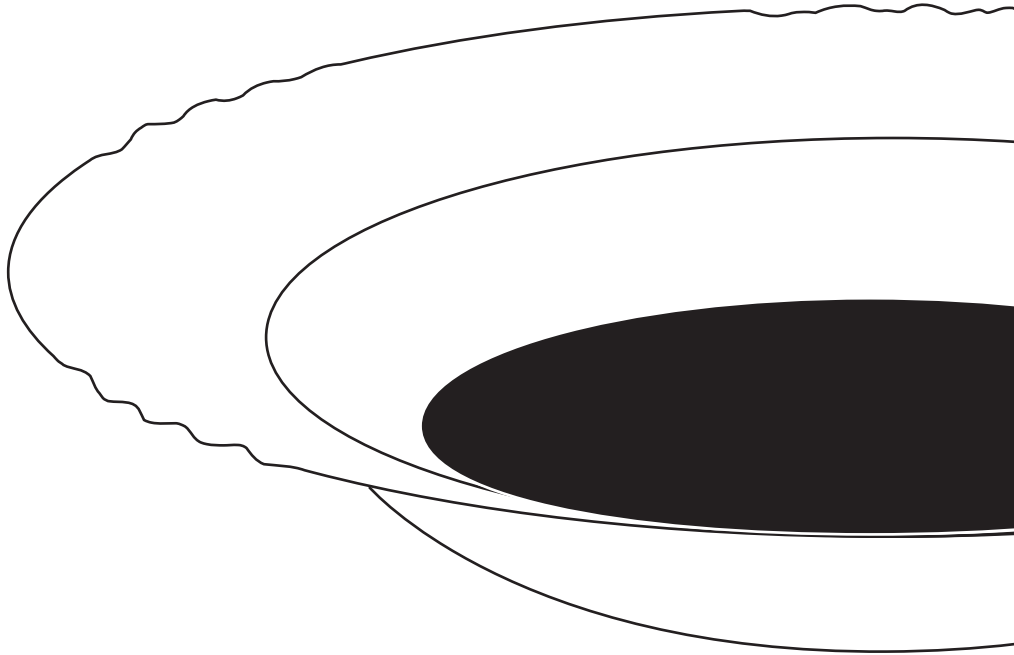
nejlíp nafoceným Pho zapomněli. Ale taky vědomí, že mít se ráda znamená mít se ráda kompleť. A to i když vás třeba kvůli blbý náladě z hladu nebo z kocoviny právě nemá rád vůbec nikdo (oprávněně), nebo když se vám na obličejí objeví akné jako v prváku na gymplu a je jasný, že dneska budete vypadat hrozně. Pokud vás celý život ničí konzumní masírka a vy se pak v té přičetnější fázi hledání sama sebe snažíte „opravdu najít,“ doporučuju klidně začít s touhle partou z Vývařovny. Jejich psaní je totiž něco jako cesta životem. Někdy dramaticky dlouhá, jindy v hashtazích, občas (ale to fakt zřídka) bez pointy. Vysoké se střídá s nízkým a nízké se střídá ještě s nižším. A teď už dokonce

i knižně. Takže ze srdce i žaludku přiju téhle knize, aby zaujala čestné místo v knihovničkách nejen všech holek, dívek i žen, ale všech. Aby se četla v tramvaji, před spaním, u seriálu v posteli, v depce i v máni. Přiju holkám z Vývařovny, aby byl jejich život hodně super raut a přiju jim to z postele plné drobků a s pusou od majonézy, kterou si i díky jejich hodně specifický formě women empowermentu sebevědomě mažu skoro každý večer na chleba. Díky, jste fakt super. Většinou.

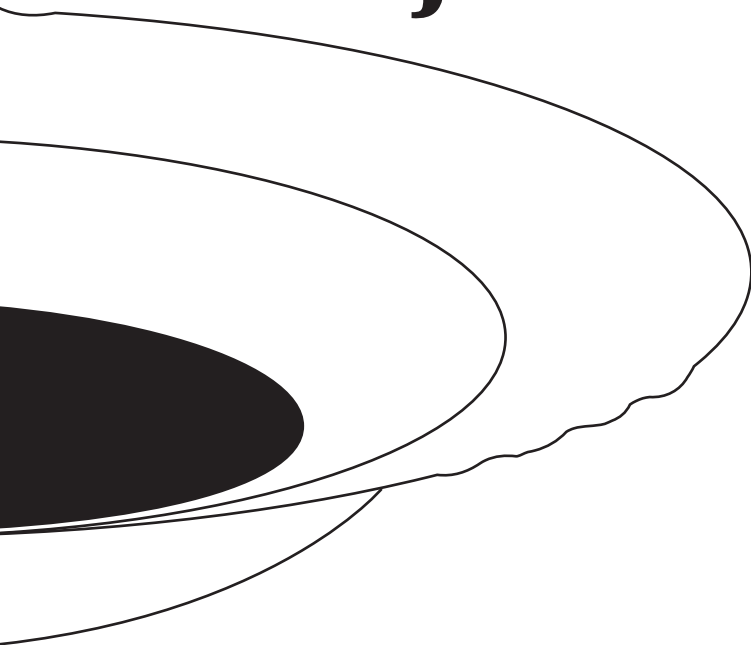
Apolena Rychlíková Dokumentaristka a publicistka,
fanynka blogu Vývařovna

#jidelna

—— Jídelny jsou moje komfortní zóna. Ale rozumím vám, pokud se u čtení téhle věty právě ušklíbáte. Moje komfortní zóny můžou být pro leckoho velice diskomfortní. Nemůžu si pomoci. Není v tom ironie. Není v tom to, čemu se dala nálepka „hipsterský“, ať už to znamená cokoli. Mám je ráda a cítím se v nich dobře. Vracím se do dětství, bez patosu a zbytečný cukrový vaty kolem. Do dětství, který nebylo idylický, ale znamenalo bezpečí. Ano, tohle je nejspíš moje nejupřímnější zpověď a možná se to vůbec nehodí. Ale jsou věci, místa, situace, který musí zůstat takový, jaký jsou. I já se bojím změn. Proto utíkám do jídelen. A ještě víc se bojím, že se i ty pomalu změní. Bude to znamenat, že jsem zestárla ještě víc, že svět jde dál, že je to tak nejspíš správně a já budu muset utíkat už jen do vzpomínek ve svojí hlavě. Ale to je v pořádku, to se děje všem, kdo překročí určitou věkovou hranici. To je přece život. V jídelnách utíkám do té části dětství, která někomu smrděla, ale mně nesku-tečně voněla. Voněla uhem a maličko potem kuchařky. Voněla rýžovým nákypem se švestkovým kompotem i krupicovou kaší, kterou jsem nenáviděla. I tak voněla. Voněla jako barevný gumový žuzu myši z bufetu, jako voňavý gumy, který jsem nosila v aktovce. Možná, že na rozdíl od spousty dalších lidí jsem se nikdy v jídelně necítila ohrožená, nikdy terčem posměchu. Jídelna pro mě vždycky byla místem společného sdílení jídla, nálad, událostí a nápadů. Místem, kde jste na prvním stupni škodolibě s ostatníma trénovali mlejnek, později pomlouvali úču a ještě později se domlouvali, jestli na pivo mezi odpoledkou půjdete Na Růžek nebo Ke Kaštánku. Společný stravování